

SAYI 1 | ARALIK 2021

GENÇ

FAKTORİYEL

EY GENÇ! TİTRE VE ÖZÜNE DÖN!

KUŞÇUBAŞI EŞREF

"Düzinelerce kurşun yarası, birkaç kırık kaburga kemiği, çok iyi dostlar ve vatan için bir şeyler yapmış olmanın verdiği onurdan başka bir şey kalmadı."

- 2 Kuşçubaşı Eşref.....Kadir Emre DEMİRBAŞ
 5 Dirlik.....Kürşat AKIN
 6 Yalnızlık ve Dostluk Üzerine.....Ramazan SARUHAN
 7 Büyük Dehşet: Kadına Şiddet.....Zekai KOCAİRİ
 8 Niçin Okula Gideriz?.....Fatma AYDIN
 9 Birkaç Satır.....Raziye KIVILCIM
 10 Dolunay I. Bölüm.....Hatice AYYILDIZ

Hazırlayanlar

Kadir Emre DEMİRBAŞ
 Kürşat AKIN
 Zekai KOCAİRİ

Yazarlar

Kadir Emre DEMİRBAŞ
 Kürşat AKIN
 Zekai KOCAİRİ
 Fatma AYDIN
 Hatice AYYILDIZ
 Ramazan SARUHAN
 Halide YEŞİLKAYA
 Raziye KIVILCIM
 Beren Gül GEDİK

KUŞÇUBAŞI EŞREF SENCER

KADİR EMRE DEMİRBAŞ

91 yıllık ömrüne adeta 91 ömür sığdırmış, Hicaz'dan Afrika'ya, Libya'dan Trakya'a baskınlar, eylemler, saldırılar düzenlemiş, defalarca muhalefetinden dolayı sürgün edilmiş, zindanlara girip kaçmış, Lawrence'ın korkulu rüyası, Enver Paşa'nın yakın arkadaşı, bazılarına göre hain, bazılarına göre de kahraman, soyu Selçuklu hükümdarı Sencer'e dayanan, karanlık kadar gizemli, bir o kadar da vatansever ve cesur İttihat ve Terakki'nin incisi Teşkilat-ı Mahsusa ajanı...

Kimden mi bahsediyorum?

Kuşçubaşı Eşref

Peki, kimdir bu efsane şahsiyet;

Aslen Kafkas Çerkezlerinden olan Kuşçubaşı'nın annesinin soyunun dünyaya hükmetmiş Selçuklu hükümdarı Sencer'e dayandığı söylenir. Bebek Eşref, Sultan Abdülaziz'in davetiyle Bursa'ya göç eden ailede doğdu. Babası sarayda Kuşçubaşı olarak çalışıyordu. Eşref büyüdü. Artık liseye gitmesi gerekiyordu. Sultan'ın tavsiyesiyle Kuleli'de eğitimine başlamış bulundu.

Kuleli siyasi açıdan çeşitli öğrencilerin eğitimini icra ettikleri bir harp okuluymuştu. Genç Eşref orada eğitimini sürdürürken o zamanın padişahı Büyük Sultan II. Abdulhamid karşıtı grupla vakit geçirdi. Onlarla birlikte ilk muhalefetine başlamış oldu. Bunu öğrenen Sultan-ı Osmanlı sinirlendi ve Eşref'i Balkanlara sürdü.

Böylece iki efsanenin atışması başlamış bulunuyordu. Düşünmesi bile acayip bir şey; Bir tarafta Osmanlı'nın en zor zamanlarında bile topraklarına bir tane düşman sokmamış, 33 yıl hüküm sürmüş Yüce Hükümdar II. Abdulhamid; diğer tarafta ise gelmiş geçmiş en iyi ajanlardan biri olan Eşref Sencer Kuşçubaşı...

Ancak kısa bir süre sonra Sultan Kuşçubaşı Eşref'in affedilmesini doğru buldu ve affetti. Konstantiniyye'ye geri dönüp askeri eğitime devam etti.

Nihayetinde Eşref bir Osmanlı subayı olarak eğitimi tamamladı. O artık bir asker, bir komutandı. İlk görev yeri olan Makedonya'ya hemen gitti. Orada muhalefeti sürdürdü. Sultan karşıtı eylemler düzenledi. Ama geniş bir istihbarat ağına sahip olan Abdulhamid durumu hemen öğrendi ve el attı. Zaten bir defa sürgün edilip affedilmişti. Ne cüretle yapardı bunu... Hiç mi akıllanmamıştı... Sultan cinnet geçirmişti. Şu sözler dudaklarından döküldü "Derhal Eşref'i ve beraberinde abisi ile babasını Hicaz'a

sürün! O bunu hak etti" Sultan da haklıydı. Onun en iyi eğitimi görmesini sağlamış fakat adeta sırtından bıçaklanmıştı. O koskoca Sultan'dı. O bunu nasıl yapardı! Efsaneler daima çatışır, fakat böylesine koca efsanelerin aynı amaç-vatan- için çatıştığı az görülmüştür. Bu efsanelerin savaşı bu kadar kolay bitmeyecek ve yıllarca sürecekti.

Ama Eşref'in durmaya hiç de niyeti yoktu. Medine'de işler yeni başlıyordu. Sultan'a kini kat kat artmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Hem vatani için hem muhalefeti için...

Eşref o mıntıkadaki Osmanlı temsilcileri ile çatışmaya girdi. Zindana atılınca kaçmaya çalıştı. Kaçamadı, yakalandı. Tekrar denedi, olmadı. Eşref böyle olmayacağını anlar anlamaz organize bir firar planladı. Zindandaki bir diğer mahkûm ile temas kurarak kardeşi ile iletişime geçti. Evet. İşe yaradı. Kaçtı ve kayıplara karıştı.

Eşref durmuyordu. Hicaz ve Ortadoğu mıntikasındaki şeyh ve Arapları örgütledi. Artık bir örgüttü. Ve durmayacaktı...

Bir şeyler yapması lazımdı. Konstantiniyye'yi zor durumda bırakacak, ses getirecek bir şey... Bulmuştu. Adamlarıyla beraber Vasif Bey'i kaçırdı. Koskoca Sultan'ın yaverini kaçırmak mı? Zamanın süper üstü gücü Büyük Britanya bile buna cesaret edemezdi. Ama Eşref... O çok farklıydı, çok...

Efsaneler arası atışma daha da alevlenmiş, artık neredeyse bir savaş halini almıştı. Bu alevlenme bir anlaşma ile sonlanacaktı; Sultan affedilmeleri ve düzenli bir finans kaynağına karşın Vasif Beyin salınmasını talep etti. Eşref kabul etti; en mantıklısı buydu. Yapacak daha çok şey vardı.

Ancak yalnız alevlenme dinmiş, ateş sönmemişti. Sultan'a karşı kini hiçbir zaman bitmeyecek olan Eşref, örgütü büyütme için

Ortadoğu ve Hicaz'da köşe kapmaca oynamaya başladı. Bedevi, şeyh ve aşiret liderleri ile irtibat kurmaya çalışıyor, örgütü büyütmek için elinden gelenin de fazlasını yapıyordu. Şeyhler Eşref'e her an her yerde bulunabilmesinden dolayı Uçan Şeyh adını takmışlardı. Eşref yürümüyor, doğru bildiği yolda uçuyordu.

Birkaç yıl sonra Hicaz'a dönmüş babası ve kardeşi Selim Sami Bey'in tutuklanıp Konstantiniyye'ye sevk edildiğini duyunca sinir krizi geçirdi. Yüce Sultan Abdulhamid, Eşref'in üstünde inanılmaz bir baskı yapıyordu.

Eşref önce Kıbrıs'a ardından İtalya'ya hemen sonra da Paris'e geçti. Burada İttihat ve Terakki Cemiyeti -Genelde Abdulhamid karşıtlarından oluşan, M.Kemal ATATÜRK, Enver Paşa, Eşref Sencer Kuşçubaşı, Süleyman Askeri gibi büyük devlet adamlarının ve komutanların da üyesi olduğu, istihbarat ağı olan Teşkilat-ı Mahsusa ile küresel bir istihbari güç haline gelmiş, II. Meşrutiyet'i sağlamış, Abdulhamid'i devirip yerine V. Mehmet Reşad'ı getirmiş, keskin bir şekilde Rus karşıtı ayrıca amaçlarından biri de Kafkaslardan Orta Asya'daki Türklere ulaşip Turan'ı kurmak olan, Osmanlı'nın dışişlerinde de söz sahibi, muhalefet cemiyet- ile temasta bulundu.

Abdulhamid'den sonra devletin başına İttihat ve Terakki Cemiyeti geçti. Artık yönetim onlardaydı. Ve Eşref de onlardandı. Kısa bir süre sonra dünyaya hükmedecek Teşkilat-ı Mahsusa'nın temelleri atıldı. Eşref bu istihbarat ağının en üst düzey şahsiyetlerden biriydi. Her türlü yolla muhalefeti ve dış güçlerin içişlerine karışmasını

önlemeye çalışan Teşkilat-ı Mahsusa her türlü yolla bunu yapıyordu. Operasyonlarda Eşref olmazsa olmazdı. Teşkilatın çok güçlü finans kaynakları da vardı ve artık gerçekten küresel bir güçtü.

Ancak teşkilatın el atması gereken bir olay vardı. Trablusgarp... İtalyanlar bu bölgeleri de sömürgeleri haline getirmek için can atıyorlardı. Var güçleriyle ilerliyorlardı.

Enver Paşa bunu biliyordu ve Eşref'i yanına aldığı gibi soluğu Trablusgarp'da aldı. Orada halkı örgütlediler. Bölge halkı ve şeyhler onlara tam destek verdi.

Finans konusunda sıkıntı yoktu ama silah... Silah bulamıyorlardı. Sadece silah değil üniforma, teçhizat sıkıntısı da vardı. Fakat bunlar Eşref'e vız gelir. Pek çok baskın sonucu çok sayıda silah, mühimmat ve üniforma ele geçirildi. Artık direniş güçleriyle İtalyanlar aynı silah ve üniformayı kullanıyorlardı. Ve direnişin sonucu gelmişti. İtalyanlar Libya'da öyle hezimetlere uğradılar ki dünya basınına rezil rüsva oldular.

Tabii Eşref Libya ile sınırlı kalacak olsaydı Eşref olmazdı. Sonraki durağı Trakya idi. Marmara Ereğli'sine çıkan Eşref ve adamları Enver Paşa'nın emri üzerine Muratlı'yı aldılar. Burada çetelerle savaşarak ilerleyip Trakya'da büyük başarı sağladılar. Dört ay boyunca düşman işgalinde olan Edirne'yi kurtardılar. 10. Kolordu komutanı Hurşit Bey geri çekilmelerini arz etti. Eşref geri çekilecek değildi. Enver Paşa ile de görüştü. Harekâtın devam etmesine karar verildi. Harekâtın ilerleyen kısmında da bazı ilçeler başarıyla kurtarıldı.

Şam'da Fransız konsolosluğu operasyonunun – Teşkilatın önemli belgeler için yaptığı operasyon - hemen ardından Eşref'e Yemen'deki Türk kuvvetlerine 300.000 Osmanlı altını ulaştırma görevi verildi. Kısa bir süre sonra Eşref iki kabile halinde yola çıkar. Eşref'in yanında kırk adamı vardı. Fakat yolda 20.000 kişi tarafından baskına uğradılar. Bunlar İngiliz destekli isyankâr Araplardı. Kırk adamı ile iki günlük direnişin ardından kırk adamın hepsi şehit düştü. Eşref de küçük düşürülmek amacıyla esir edildi. New York Times bu olayları en baş sayfada yazdı.

Ünlü İngiliz ajanı Lawrence Eşref'i ziyaret etmek istedi. Eşref'in adını duymuş çok etkilenmişti. Konuşmaya başladılar;

-Senle yeni tanışıyoruz Eşref, merhaba

-Ben seni yeni tanımıyorum

Lawrence şaşırılmaya başlıyordu. Eşref devam etti:

-Kısa bir süre önce Osmanlı'ya karşı kışkırtmak amacıyla bir şeyhle konuştun. İngiliz ajanın ağızı açık kalmıştı. Eşref bunu nereden bilebilirdi. Eşref'in diyeceği o anda diyeceği şeyle Lawrence gerçekten amatör olduğunu anlayacaktı: -O şeyh bendim...

Lawrence Eşref'in istihbari kudretini anlamıştı. Eşref şu sözleri ekledi:

-Senin hükümetinin başına öyle bir bela veririm ki iki asra halledemezsiniz. – İngilizlerin hâlâ önünü alamadığı İrlanda Kurtuluş Örgütü'nün Osmanlı tarafından kurulduğu rivayet edilir -

Lawrence bu tarihî görüşmeden sonra defterine şunları yazdı "İki tabur askerin arasından istediğini dağa kaldıran bu müthiş casus kadar bedevî Arap kabileleri üzerinde nüfuz sahibi kimse yoktur. Onun kadar cesur insan çok azdır. Cemal Paşa onun yolundan gitseydi Şerif Hüseyin İsyanı ya olmaz ya da başarısızlığa uğradı."

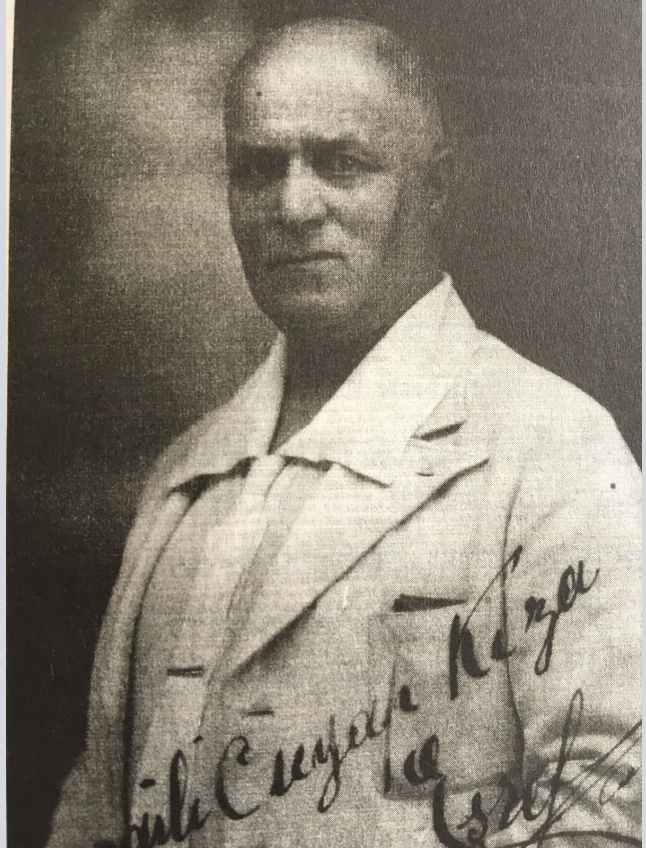
Eşref Ortadoğu'da bir süre esir kaldıktan sonra Malta'ya götürülecek ve 1919 yılının sonlarına kadar orada kalacaktı

Ancak Eşref para ulaştırma görevini başaramamış değildi. Eşrefin sağ kolu olan ve ikinci kafilenin başında olan Zenci Musa parayı buldu ve yola düştü. Kısa bir süre içinde Yemen'deki Türk kuvvetlerine parayı ulaştırdı.

Zenci Musa Eşref gibi Osmanlı'nın sayılı iyi ajanlarından biridir. Devleti için ölümüne mücadele etmiş bir şahsiyettir. Eşref'le Trablusgarp'ta tanışmış ve ona ölümüne sadık olmuş ve düşünülmez derecede çok sevmiştir. Eşref de onu can dostu olarak görmüş ve sağ kolu yapmıştır. Ancak Yemen görevinden sonra birbirlerini bir daha görememişlerdir. Zenci Musa, Kurtuluş Savaşı'nda da etkin rol aldı. Hatta istiklal şairimiz M. Akif'in şiirlerine de konu oldu. Savaşlardan sonra ise Galata'da hamal olarak çalışmaya başladı. Devletin maaş bağlama teklifine karşı "Ben kimim ki bu aziz millet bana maaş bağlamaya layık görsün..." sözlerini kullandığı bilinir. Bu vatan, millet aşığı'nın dünyanın en iyi ajanlarından birisi olmasına rağmen ne kadar mütevazı olduğunu bu sözlerinden kolayca anlayabiliriz. Ayrıca Zenci Musa vefat ettiğinde heybesinden sadece Kuran-ı Kerim, Osmanlı haritası ve Eşref'in fotoğrafı çıktığı söylenir...

1919 yılının sonlarına doğru İngilizlerle imzalanan değiş tokuş anlaşmasıyla Eşref serbest bırakıldı. İstanbul'un işgaline karşı faaliyetler

yürüttü. Daha sonra Anadolu'da Çerkez Ethem ile Yunan birliklerine karşı direniş sağladı. Savaş bittikten sonra Çerkez Ethem'le vatan haini olarak fişlendi ve vatandaşlıktan çıkarıldı. Yunanistan'a geçiş yaptı. 1950'de iktidar değiştiğinden dolayı Türkiye'ye geri döndü. Sakin geçen 14 yılın ardından 1964 yılında Aydın Söke'de her insan gibi vefat etti.

Kuşçubaşı Eşref'e Sorular. "Ne kaldı geriye?" diye. Kuşçubaşı: "Düzinelerce kurşun yarası, birkaç kırık kaburga kemiği, çok iyi dostlar ve vatan için bir şeyler yapmış olmanın verdiği onurdan başka bir şey kalmadı" der...

Ruhu şad olsun...

Kaynak

DIRLİK

KÜRŞAT AKIN

Evrenin hiçliğinin karanlığında , bir aydınlık...
Sönmez , söndüremeyecek onu korkular, kaygılar
Ebedi sessizliğin içinde bahardan bir ezgi,
Bir yara... dinmez dindiremeyecek onu sargılar

Dirlikte bilinmeli ,hissedilmeli o aydınlık
Sona doğru varıldıkça her anı kaplar karanlık
Umutsuzluğa esir olunca yenildiğin andır
Gönül verince ulaşılmaz değildir bahtiyarlık

Kalpte duymalı, anlamalı baharın ezgisini
Göreceksin nice bitkiler verecek filizini
Yaralanıp yitirmiş olsa yüreğin sezgisini
Tekrar yılmadan arayıp bulacaksın aydınlığı

YALNIZLIK VE DOSTLUK ÜZERİNE

RAMAZAN SARUHAN

İnsanların yalnız kalmaktan korkmasının bir sebebi derin düşünceler içine dalmasıdır. İnsanlar yalnızken sorgular ve bazen de sorgulamakla kalmak kendisi ile ilgili yargılara varır. Neden yalnız olduğunu, neden dostlarının olmadığı ile ilgili bir çok kesin sonuca vardığını düşünür ama o an yalnız olmasa düşünmeyeceği şeyleri unuttur. Gerçek dostluğu bilmeden kendine dost ister. Gerçek dostlar; birbirine o kadar güçlü bir bağla bağlıdır ki, birine bir şey olsun diğeri yıkılır, birine iyi bir haber gelsin diğeri mutluluktan havalara uçar. Gerçek dostluk, benim nezdimde budur. Bazılarına göre ise; gerçek dostluk denilen şeyin işi çok boştur, sadece çıkarı ortaksa birbirlerini kollarlar. Bu yanıltır çünkü çıkarlar her zaman aynı olamaz ve tartışıp bozuşurlar, bunun sonucunda dostlukları biter. Bu sebeplerden biten dostluklar, ne bileyim, bir garip geliyor. Çünkü dostluk daim olmalı ve kolay kazanılabilen bir şey olmamalı bence. Öyle olursa kaybetmesi de çok kolay olur ve kaybedeceğin bir dostluktansa ölene kadar belki öldükten sonra bile devam edecek bir dostluğu tercih ederim ben. Öldükten sonra devamının sebebi şudur; öncelerden bir inanişaya göre iki güzel dostun birisi bir zaman vefat etmiş, diğeri dost bunun üzerine kahrolmuş ve bir daha hiçbir zaman eskisi gibi neşeli olamamış ve her zaman bir yarısının öldüğünü söylermiş çünkü her zaman o dostunu kendinden çok severmiş, dostunun yokluğunda her şey daha kötü olmuş ve bu yüzden de kendi canına kıymış. Bu sadece bir inaniş olsa da gerçek dostluğu kanıtlar nitelikte. O adam pek çok kişi için bir semboldür, aslında içindeki vefa duygusunun bir dışı vurumudur. Bu duygu o kadar kuvvetlidir ki; kendin yerine bir başka insanı düşünürsün, bir nevi diğeri yarın haline getirirsin onu.

O duyguları daha düzgün nasıl anlatırım bilmiyorum ama tavsiyem; siz de bir dost edinin çünkü dünya yalnızlar için çok zor bir yer...

"Yaşamda hiçbir şey, dostluk kadar değerli olamaz."

Aristoteles

BÜYÜK DEHŞET: KADINA ŞİDDET

ZEKAI KOCAİRI

“Olay İstanbul’un Maltepe ilçesinde meydana geldi. T. K. Bir arkadaşı ile sokakta ilerlerken eski nişanlısı E. K. yanlarına geldi. Eski nişanlı bir anda T. K.’ ye saldırmaya başladı. T. K. ’nin arkadaşının araya girmesi ile saldırgan uzaklaştı. Çok geçmeden tekrar T. K.’ nin koşarak yanına gelen saldırgan yeniden genç kadına saldırdı. Saldırgan, T. K. ‘ ye defalarca şiddet uyguladıktan sonra olay yerinden uzaklaştı. Saldırı anlarını, aynı mahallede oturan bir kişi cep telefonu kamerası ile kayda aldı. T. K. saldırgan hakkında suç duyurusunda bulundu. T. K. ’nin E. K. tarafından daha önce de darp edildiği gerekçesiyle şikayette bulunduğu öğrenildi. E. K. şikayet üzerine Maltepe İlçe Emniyet Müdürlüğü ekipleri tarafından gözaltına alındı. Polisteki işlemlerinin ardından adliyeye sevk edilen E. K., adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.”

Bir haber örneği... Bir cani tarafından şiddete uğrayan bir kadının haberi. Onun da herkes gibi hayali vardı , herkes gibi bir yaşamı vardı , bir geleceği vardı. Lakin bir cani tarafından fiziksel ve psikolojik şiddete uğradı. Bu nedenle bir kadının daha geleceği , umudu , hayatı söndü.

Kadına şiddet her geçen gün artmakta. Verilen haber örneğinde görüldüğü üzere , her gün bir kadının daha hayatı sönmekte. Ülkemizde kadına şiddet aşırı bir şekilde artıyor . Lakin bu konuya gereken duyar sağlanamıyor. Fakat bu duyar artık sağlanmalı. Özellikle de hemcinslerim erkekler , biz duyarlı olmalıyız. Biz erkekler bu konuda duyarlı olursak , şiddet gören bir kadına yardımcı olursak , elbet ki şiddetten kurtulacaktır. Ey hemcinslerim! Kadınlar en değerli varlıktır. Sevgili peygamberimiz Hz. Muhammed’in “ Kadınlar size Allah’ın emanetidir “ sözüne riayet edelim. Bir kadına hiçbir şekilde şiddet uygulamayalım. Şiddet gören bir kadına yardımcı olalım. Korkmayalım, zira biz korktukça bu caniler artmaya devam edecektir. Yılmayalım ; kadını , kadın haklarını savunalım. En değerli varlık olan kadına sahip çıkalım. Vicdanımız , dinimiz , töremiz bunu gerektirir. Ey Türk kadını ! Bu canilere dur demek biraz da senin elinde. Güvende olmadığın bir yerde , kendini korumasını öğren. Şayet kötü bir olay başına gelirse , bunu herkese duyurmaya çalış. O cani , cezasını bulsun. Olur da bulmazsa , bilinçli Türk gençliği ona gereken dersi alâsıyla verecektir. Korkma ! Sen korktukça bu canilikler artmaya devam edecektir. Sen Türk kızısın , unutma. Elbet ki bir tane cani ile baş etmesini bilirsin. Başbuğ Mustafa Kemal’in de dediği gibi : “ Ey Türk kadını ! Sen yerde sürünmeye değil , omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın! “ Ey Türk milleti ! Uyuma ! Bu caniliklere dur de. Kadına şiddete dur de. Bugün sen dur demezsen , yarın bu çeşit olaylar senin ve sevdiklerinin de başına gelebilir. Şiddet gören kadına yardımını esirgeme. Unutma ! Kadına şiddet artıyor ve bunu önlemek senin elinde. Her geçen gün bir kadın daha şiddete maruz kalıyor. Bu şiddete dur de! Bir hayatın daha kararmasına engel ol!

NIÇİN OKULA GİDERİZ?

FATMA AYDIN

Herkesin bir hayali vardır. Kimi doktor, kimi öğretmen, kimi savcı, kimi sporcu olmak ister. Ve bu hayaller için birçok bedel ödemeleri gerekir.

Okula gitmek bir nevi hayallerimize ulaşma yoludur. Okul bizi hayallerimize götürür. Bizler çok çalışmalıyız hem kendimiz rahat bir hayat yaşamak için hem de vatanımız için çok çalışmalıyız. Evet belki herkes uyurken bizler gözlerimiz yarı açık yarı kapalı şekilde ders çalışmaya çalışırız. Herkes eğlenirken bizler yarınki sınav stresiyle yanıp tutuşuruz. Herkes sıcak odasında otururken bizler sıcak soğuk demeden daima ileriye yürürüz. Neden mi? Çünkü hepimizin bir hayali var. Sizce hayalleri, umutları, beklentileri olmayan insanlar çabalar mı? Sizce onların yazı yazmaktan elleri koparcasına ağrır mı? Ya da onlar birkaç saatlik uyku ile tüm günü tamamlayabilirler mi? Bizim hedeflerimiz var. Ve bu uğurda daima ilerlemeliyiz. Gücümüzü hayallerimizden almalıyız. Sadece bir yerlere ulaşmayı, meslek edinmeyi değil ahlaklı olmayı da öğretir okulumuz bizlere. Belki de en önemlisi budur değil mi? Ahlak ve terbiye...

Dünya üzerinde milyonlarca öğrenci okula gitmek için can attıkları halde okula gidemiyorlar. Şanslılar ise okula gidebilirler. Bizler bu şanslı kesimin içindeyiz. Hiçbir zaman hayıflanmamalıyız okula gittiğimiz için. Hayalleri olanlar hayıflanmazlar çünkü. Sadece sabredip çalışmalıyız. Her birimiz çalışıp çabalarsak eğer kazanırız da. Başaramayacağız gibi gelirse aklımıza binbir zorlukla çok yükseklere çıkan insanlar gelsin. Mesela Aziz Sancar, birçok zorluğu rağmen Nobel Ödülü'nü almayı başarmıştır. Eğer o yapabildiyse bizler neden yapamayalım?

Hikayelerimiz farklı da olsa hepimizin hikayesinin sonunda aynı şey yazacak: "Çok çalıştı, sabretti ve başardı. "

"Yalnız tek bir şeye ihtiyacımız vardır, çalışkan olmak. Servet ve onun tabii neticesi olan refah ve saadet yalnız ve ancak çalışkanların hakkıdır."

Mustafa Kemal Atatürk

BİRKAÇ SATIR

RAZİYE KIVILCIM

Gece yollara düştüm
Benim olmayan seni bulmak için
Uykuya daldım belki unuturum diye
Aklımdasın malum
Aklımı kaybetmek için
Sadece kalbimi avutmak için
Beni görmeyen gözlerini görmek için
Taştı belki kalbi
Çiçek açmayacağını hatırlamak için
Ve bazen de
Gecenin olduğunu unutmak için
Ağlamaktı bütün olan şeyler
Gülmeyi tekrarlayabilmek için
Yıldızlara hesap sormayı herkes bilirdi
Aya ise kimse cüret edemezdi
Gündüzümün güneşini susturmak için
Ama her şey de senin içindi.

DOLUNAY – GİRİŞ : KAR TANELERİ

HATİCE AYYILDIZ

"Herkes bir amaç için doğar, bir amaç için yaşar, bir amaç için ölür..."

~Nefha Ömay~

03.02.2007

Mutfakta akşam bulaşıklarını yıkarken duyduğum ağlama sesiyle korkarak üç yaşındaki küçük kızımın odasına gittim. Esila terler içinde kalmış, yatağında hüngür hüngür ağlıyordu.

"Esila! Ne oldu kızım, neden ağlıyorsun?"

"Anne ben... Ben çok korkunç bir şey gördüm!"

"Hayır bir tanem, sadece bir kabustu. Korkmana gerek yok."

"Anne bu bir kabus değildi. Bu çok korkunçtu!"

Küçük kızımın ağlamaktan kızaran gözlerindeki yaşları sildim. Bir anda neden bu kadar korktuğunu anlamıyordum. Kollarımı minik bedenine dolayıp onu kendime doğru çektim. "Anlatmak ister misin tatlım?"

"Ama çok korkuyorum anne."

"Ben seni korurum anneciğim. Canım pahasına da olsa seni hep koruyacağım. Sana söz veriyorum."

"Anne her şey çok güzeldi en başta biliyor musun? Üzerimde kocaman pembe bir elbise vardı.

Masallardaki gibiydi. Prenses olmuştum biliyor musun?" Bu kadar korkunun arasında yine elbisesine takılıp mutlu olan, her kötülüğün içindeki iyiliği ortaya çıkaran masum kızımı daha fazla bastırdım göğsüme.

Esila benim kızımdı. Bunu hiçbir gerçek değiştiremezdi.

"Ee prenses sonra ne oldu?"

"Kocaman kar taneleri düşmeye başladı anne. O kadar güzellerdi ki... Ama sonra..."

"Evet tatlım... Sonra?"

"Sonra kocaman bir ay geldi anne. O kadar büyüktü ki bütün ormanı bir anda aydınlattı."

"Orman mı?" Duyduklarımın şokuyla yerimden sıçrayıp Esila'yı daha da korkutmuştum. Ama kendime engel olamıyordum.

"Ne ormanı?"

Esila yeniden hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladığında "Kocaman bir ormandı anne." diye yanıt verdi. "Masallardaki gibi..."

Onu yeniden karşıma alıp gözyaşlarını sildim.

"Masallardaki gibi kızım, gerçek değil."

"Anne ama gerçektir."

"Değildi dedim Esila! Orman yok! Yok öyle bir yer! Sadece bir kabus.

Korkma artık. Hadi seni yatırırım. Güzelce bir uyku çek tatlım."

İstemeden de olsa verdiği ani tepki üzerine korkmuş olmalı ki hiçbir şey söylemeden yorganın altına girdi. Onu korkutmak istememiştim. Sadece ormandan bahsedilmesine tahammül edememiştim. O ormanı hatırlayamazdı!

Hatırlamamalıydı!

Esila'yı yeniden yatağına yatırıp mutfığa geri döndüm. Bu kabusun bir anlamı olmalıydı. Belki de İris yeniden Esila'nın zihnine girmeye ve onu elimden almaya çalışıyordu. Hayır buna asla izin vermeyecektim. Asla!

I. BÖLÜM : MEYDEN

"Bazen o kadar ait değilsinizdir ki yaşadığınız yere, kendinizi gittiğiniz her yere ait hissedersiniz."

~Esila Ömay~

09.09.2021

"Nyks!"

Yine kan ter içinde uyandığım bir kabusun daha ardından önümdeki cam duvardan bakıp güneşin daha yeni doğduğunu fark ettim. Gördüğüm kabus diğerlerinden çok ta farklı değildi. Her zamanki gibi karanlık, her zamanki gibi ıssız...

Yine aynı karanlık ormandaydım. Hem de hiç olmadığı kadar karanlık... Sonra bir ağlama sesi duydum. Bir bebek sesi... Hızlıca sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladım. Ama ayağımda bir anda takılan şeyle tökezleyip yere düştüm. Biraz dikkatli baktığımda bunun bir bebek puseti olduğunu fark ettim, fakat içinde bir bebek yoktu.

Duyduğum bir dal kırılma sesiyle hızlıca o yöne döndüğümde kucağında bebek olan bir kadının koşarak kaçtığını gördüm. Bebek susmuş, kadının omzunda huzur bulmuş gibi sessizce uyuyordu. Bir an bu kadının kim olduğunu merak edip ayağa kalktım ve kadına seslenerek arkasından koşmaya başladım. Kadın ise duymasına rağmen asla koşmaktan vazgeçmiyor, bir an bile dönüp ardına bakmıyordu. Bu ise beni daha da hızlanmaya tetikliyordu. Ben koştukça kadın daha da hızlanıyordu. Tam ona ulaşamayacağımı düşünüp,

durduğumda kadın da aynı anda durup bana döndü.

Kadının da aynı benim gibi dağınık kıvrıkcık saçları ve iri yeşil gözleri vardı. Bir anda aramızdaki benzerliği fark edip irkilerek geri çekildim. Kadın da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Aniden üzerimize çöken aydınlığa ikimiz de aynı anda başımızı çevirdiğimiz de bunun devasa bir dolunay olduğunu fark ettim. Kadın ise dolunayı görür görmez daha da hızlanıp koşmaya başlamış, bebek bunun üzerine yeniden ağlayarak kadına daha sıkı sarılmıştı.

Ben ise gözlerimi hala dolunaydan alamıyordum. Temkinli adımlarla bir anda beliren dolunaya yaklaşımaya başladığımda ne olduğunu anlamadan sanki biri tarafından ittirilmişçesine yere düştüm.

O anda bir şey oldu. Bir anda kapkaranlık orman apaydınlık bir lale bahçesine dönüşmüştü. Güneş ılık ılık tenimi okşarken kuş sesleri ilişti kulağıma. Sonra bir kadın geldi yanıma. Bu... Bu o kadındı! Ben ne olduğunu bile anlamadan beni öyle sıkı bastırdı ki göğsüne, içimden bir şeylerin kopup ona karıştığını hissettim. Hayatımda ilk defa birinden kaçma isteği duymadan sanki bu kadını en iyi ben tanıyordum gibi sımsıkı sarıldım.

Birkaç dakikalık sarılmanın ardından beni geri çekip yüzümü avuçlarının içine aldı. Ne ara aktığını fark etmediğim yanaklarımdaki gözyaşlarımdan öptü usulca.

“Her şeyini kaybedeceksin, sonra kaybettiğin şeyin hiçbir şeyin olmadığını öğreneceksin.”

Kadın hızlıca iri yeşil gözlerindeki öfkeyle kalkıp uzaklaştığında ben de ardından gitmek, ona bir cümle de olsa bir şeyler söylemek istedim. Ama yapamadım. Çünkü kadının daha attığı ikinci uzun adımda kendimi yeniden o kapkaranlık ormanda buldum. Dolunay geldiği yönün tam tersi yönde sönüp giderken işittiğim tiz kadın çığlık sesiyle yerimden sıçrayarak uyanmıştım.

“Nyks!”

Kabustan uyandığımdan beri kendimi berbat derecede bitkin hissediyordum. Ne yataktan kalkmak ne de yaşamaya devam etmek istiyordum. Evet, kesinlikle bir an önce ölmeliydim.

Camdan dışarıya başımı bir kez daha çevirdiğimde karşımdaki devasa ormanla göz göze geldim. Kabuslarımda merkezi

Buraya taşınalı daha iki gün olmuştu, ama ben bu kabusları görmeye başladığımda henüz üç yaşındaydım. İşin tuhaf yanı ise iki gün önceye kadar buraya sadece bebekken gelmiş olmamdı. Aslında her şey altı ay önce annemin trajedik

intiharıyla başlamıştı.

O gün her zamanki gibi Nilay ve Doruk ile okuldan eve dönüyordum. Ne kadar da mutluydum... Okulda güzel bir gün geçirmiş, ellerimizdeki vişneli dondurmalarla üçümüz zaten aynı mahallede olan evlerimize doğru ilerliyorduk. Nilay ve Doruk ile çok küçük yaştan beri arkadaşlık ve aramızdaki bağ hiçbir zaman kopmamıştı. Bizim evin önüne geldiğimizde ikisine de el salladım ve çantamın ön cebine koyduğum anahtarı çıkarıp kapıyı açtım.

“Anne ben geldim!”

Anneme geldiğimi haber vermek için seslenmişim ama ev sanki hiç olmadığı kadar sessiz, hiç olmadığı kadar pis kokuluydu. Zaten annem de ses vermemişti. Annemin mutfakta olabileceğini düşünüp anahtarı şifonyerin üzerindeki küçük kaseye bıraktıktan sonra mutfığa doğru ilerledim. Ama annem mutfakta da yoktu. Belki de markete ya da Gülin teyzeye gitmişti. Ama bu sefer her dışarıya çıkmadan önce buzdolabına mıknaatla tuttuğu küçük toz pembe notlardan da bulamamıştım.

Odama girip sırt çantamı yatağın üzerine fırlattım ve okul formalarımın kurtulup üzerime kot pantolonumu ve siyah ince bir sweat geçirdim.

Çalışma masamın kenarında duran içinde küçük mavi ve siyah-beyaz balıklarımın olduğu cam kavanozu suyunu değiştirmek için elime aldım ve banyoya doğru ilerledim.

Banyonun kapısını açtığımda ise oval kavanoz ellerimden kurtulup yere düşerek paramparça oldu.

O gün o evden üç cenaze çıktı. İliki küvetin içinde bilekleri kesilmiş halde kanlar içinde yatan annemin, ikincisi ve üçüncüsü ise benim yüzümden ölen balıklarımın cesediydi.

Altı ay boyunca bir psikolojik destek merkezinde tedavi gördüm ve tanıdığım tek bir kişiyle bile konuşmak istemedim.

Babamı hayatım boyunca hiç görmemişim. Annem onun daha ben doğmadan önce öldüğünü söylerdi ve onun hakkında başka tek bir kelime etmeme bile izin vermezdi. Ben de çok ısrar etmezdim zaten.

Hayatımda sadece annem ve annemden birkaç yaş küçük, iki tane kız çocuğu olan teyzem vardı. Ve bir de büyükannem... Üstelik ben bir büyükannem olduğunu bile birkaç gün önce öğrenmişim.

Kimseyle konuşmak istemediğim ayların ardından, hiç pes etmeden her hafta beni ziyaret etmek için gelip kapıdan geri dönen teyzemle konuşmayı kabul etmişim.

Teyzem ise “Madem benimle yaşamak istemiyorsun o zaman annem ile yaşamaya ne dersin?” diye sorarak bana bir anneannem olduğunu haber vermişti.

“Benim bir büyükannem mi var yani?” diye sordum şaşkınlıkla. Hadi ama bir büyükannem olduğunu on yedi yaşında öğrenmem normal miydi? “Evet tatlım, senin bir anneannen var. Tabi neden bundan şimdiye kadar haberin olmadığını soracaksın.” Usulca başımı salladım. Tabi ki de soracaktım. “Annen de ben de annemle çok uzun zamandır konuşmuyoruz. Annen aynı senin yaşlarındayken kazandığı üniversite üzerine Meyden’den taşınmak istemişti. Annem ise ona izin vermemiş, Meyden’de kalması direktmişti. Ama annen her zaman anneme karşı gelmeyi bilmiş, kendi hayallerinin peşinden gitmişti. Ben ise her zaman annemin sözünden çıkmayan uslu kızı olmuştum.

Annen hayallerinin peşinden gidip İşhal’e taşındığında her ay bana oradaki maceralarına dair kartpostallar yollardı. Ben de evde bulaşık yıkayıp, çamaşır asardım.

O kartpostal yolladıkça ben İşhal’e aşık olur, bir gün ben de oraya gidebilmek için hayaller kurardım. Ama bilirsin ya anneme hiçbir zaman karşı gelememiş, Meyden üniversitesine kayıt olmuştum.

Annen ise İşhal’deki eğitimini tamamlamış olmasına rağmen eve geri dönmemişti. Ben ise o süre içinde çoktan üniversiteyi bitirmiş ve mezun olmuştum.

Bir gün annem evde yokken annen eve gelmişti. Üzeri çamur içinde ve yıpranmıştı. Kucağında sen vardın.

O kadar güzel bir çocuktun ki... Açık kumral buklelerinin ardında bembeyaz teninin üzerinde yemyeşil gözlerin zümrüt gibi parlardı.

Annen babanın öldüğünü, sen olduğun için çalışmayı bıraktığını, bu yüzden de kirayı bile ödeyemediğini söylemişti. Bu sefer annemi ikna etmek zorundaydık.

Çünkü sen vardın Esila.”

Teyzem bir bir olanları anlatırken ben hüngür hüngür ağlıyordum. Anne... Neden bırakıp gitmiştin ki beni?

“Önce annene kendi kıyafetlerimden verip ılık bir duş almasını söyledim. İlginç olan tarafı annen eve geldiğinde yanında sen hariç tek bir şey bile yoktu. Annen ise soru soramayacağım kadar yorgun görünüyordu.

Tüm gün seninle ilgilenip ablama sohbet ettik. Ablamı sandığımdan da fazla özlemiştim. Ona

Ona annemi bile dinlemeyerek hayallerinin peşinden gittiği için imreniyordum. Çünkü ben hiçbir zaman onun gibi olamayacaktım.

Akşama doğru annem eve geldiğinde ablamı görür görmez evden defolup gitmesini söyledi. Ablam ise yorgun gözlerle anneme bakmaya devam ediyordu. Annem ablamın koluna yapışıp resmen dışarıya doğru sürüklediğinde anneme ilk defa karşı gelmek zorunda olduğumu anlamıştım. Annemin ablamın kolunu tuttuğu kolunu kavradım. Annem yaptığım şeyin şaşkınlığıyla donup kalmış, bana bakıyordu. Aslında ben bile yaptığım şeye çok şaşırılmıştım o an.

Annem iki katı sinirle beni de ablamla birlikte kovmaya yeltendiğinde içeriden senin sesin duyulunca annem ikimizi birden bırakarak hızlıca odaya girdi ve seni gördü. Sanki biraz daha yumuşamış görünüyordu. Bir anlığına inandım, bizi kabul edeceğine inandım.

Önce sana sonra ablama baktı. Ama olmuyordu! Annemin yıllar öncesinden gelen öfkesi bir türlü geçmek bilmiyordu. Senin içinde bulunduğun puseti alıp ilerlemeye başladı. Ablam arkasından bağılıyor, ağlıyor ama annem asla umursamıyordu. Dışarıda tüm şiddetiyle yağmur yağıyor, rüzgar ağaçları dahi kırıp geçiriyordu. Annem ise tüm bunlara rağmen sizi acımasızca kapıya koymuştu.

Bu kadarı artık yeterdi! Ablama biraz beklemesini söyleyip yukarıya çıktım ve bavuluma alabildiğim tüm eşyaları doldurup iki şemsiye aldım. İşte o gün ablamla birlikte evi terk ettim.

Yanımda staj dönemlerinden kalma biraz para vardı. Bununla bir ev kiralayacak ve çalışıp sana bakacaktık. Ben ne kadar Meyden’de kalmak istesem de annen diretti ve olabildiğince hızlı orayı terk ettik.

Ama sen attığımız her adımda daha şiddetli ağlıyor, sanki orayı hiç terk etmek istemiyordun. Buna rağmen o havada ilk Küham otobüsüne binip orayı terk ettik.

İlk iki hafta hiç uyumuyor, durmadan ağlıyordun. Sanki orada yaşamak sana çok iyi gelmiş, ama burayı hiç istemiyor gibi davranıyordun. Ama zaman geçtikçe sen de alışmıştın. Genellikle annen çalışıyor, ben ise evde sana bakıp ev işlerini hallediyordum.

Hatta ilk bana anne dedin biliyor musun? Annen biraz kırılmıştı.”

O hafifçe kıkırdarken ben daha şiddetli ağlıyordum.

Annem hep çalışıyor, teyzem ise evlendiği zaman bile bana bakmaya devam ediyordu. Evet teyzem bana her zaman anne yarısından fazlası olmuştu.

“Annen çok güçlü ve inatçı bir kadındı Esila. Her zaman, her güçlüğe rağmen... Ama hep çok gizemli olmuştu. Sakladığı şeyler hep vardı. Ama asla o söylemeden içinden ne geçtiğini anlayamıyordunuz.” Teyzem yarım bir ağızla sırtıttığında ben de başımı kaldırıp gözlerimdeki yaşları sildim.

“Hep içini kemiren bir dert vardı. Ama asla onun intihar etme olasılığını aklımdan bile geçirmezdim. O benim için hep bir rol model olmuştu. Sen ise benim öz kızımdan farksızsın. Bunu biliyorsun zaten. Aslına bakarsan benimle yaşamayı çok isterim. Ama kabul etmeyeceğini biliyorum. Sana anneni hatırlatan her şeye tahammülün olmadığını da...”

Dün gece uzun zaman sonra ilk defa annemle konuştum. Annenin öldüğünden bile daha yeni haberi olmuş. Ama sesi çok değişti. Bu sefer karşıdaki o nefret dolu sesli kadın değildi, tam tersi her cümlesinden pişmanlık akıyordu sanki. Sonra... Seni sordu.” Teyzem uzanıp ellerimi avuçlarının içine aldı. “Seni yanında istiyor Esila. Emin ol çok pişman ve kaybettiği kızının yerini seninle doldurmak istiyor.” dedi.

Bir kaç saniye anlam veremeyerek baktım teyzemin gözlerine “Hadi ama teyze ben de annemin boşluğunu, hepimizi kapıya koyan bir kadınla mı doldurayım?”

“Ne kadar zor olduğunu biliyorum tatlım. Zaten ben de anneme böyle bir şeyin asla mümkün olmadığını söyledim. Ama inan bana annem gerçekten çok pişman. Üstelik asıl konu sensin. Hep bir şey vardı Esila. Seni oraya bağlayan bir şeyler...”

Ben Meyden’in sana çok daha iyi geleceğine inanıyorum. Lütfen biraz hatırım varsa bana güven ve Meyden’e git. Eğer orada yaşamak istemezsen bile kapım sana her zaman açık biliyorsun değil mi?

“Biliyorum.” diye mırıldandım. Ve işte buradayım. Büyükanne evinde. Burası iki katlı, küçük. ahşap bir ev. Alt katta büyükanne kalıyor. Ben ise onunla yaşamak yerine dar ama muhteşem manzaralı çatı katında kalmayı tercih etmişim.

Evin her yeri üzerine bastığında ses çıkaran ahşaptan ve eski duvarlar rutubet kokuyordu. Tabii ki de buraya bir el atacağım ama ondan önce odaklanmam gereken daha büyük bir sorunum

vardı.

Çatı katımın ful camdan olan çapraz duvarından bana gülümseyen, tüm kabuslarımın ana merkezi olan devasa bir orman...

Teyzem bana demişti ki: “Seni oraya bağlayan bir şeyler olduğuna eminim.” Ama beni buraya bağlayan şey sonsuz gibi görünen orman olmamalıydı. Üç yaşından beri her ama her gün birbirinden farklı ama birbiriyle bağlantılı özellikle de kendimi devasa bir ormanın ortasında bulduğum kabuslar görüyordum. Bir de bana tıpatıp benzeyen bir kadın...

Daha eşyalarımı yerleştirme gereksinimi bile duymadığım için bavulumu açıp içinden siyah bir eşofman altı ve kısa kollu bir crop çıkardım. Üzerimdeki pijamalardan kurtulup az önce çıkardığım kıyafetleri üzerime geçirdim. Saçlarımı tepeden bir atkuyruğu yaptıktan sonra çekingen adımlarla aşağıya indim.

Buraya dün tam bu saatlerde gelmiş ve büyükanneyle olabildiğince az konuşmaya çabalamıştım. O ise tam tersine kızıyla konuşamadığı her şeyi benimle konuşmak için can atıyordu.

Aşağıya indiğimde büyükanneymi yaşlı elleriyle kahvaltı hazırlamaya çalışırken gördüm. Aslında o kadar da yaşlı değildi. Henüz altmışı yaşlarının başında olsa da geçen yıllar onu çok yıpratmış gibi görünüyordu. Herkesin korktuğu yalnızlığı o kendi elleriyle seçmişti.

Yanına gidip elinden domates doğradığı bıçağı aldım ve hiçbir şey söylemeden ben doğramaya başladım.

“Günaydın.” dedi çekimser bir tavırla.

Yüzüne bakmadan “Günaydın.” diye mırıldandım “İyi uyuyabildin mi?”

Hayır. “Evet.”

Büyükanne yemek masasına oturup derin bir iç çekti. “Annen de canı sıkırken hep böyle kısa cevaplar verirdi.

“Canım sıkın değil!”

“Bana kızgınsın değil mi?”

“Değilim.” Aslında kızgınlığımı bile hak edecek kadar değer vermiyorum sana diye geçirdim içimden. İnsan öz evladını sadece hayallerinin peşinden gitmek istedi diye neden evde kovardı ki? Belki kovmasa annem hala hayatta olabilirdi. Küçük bir damla gözyaşı yanaklarımdan süzülerek özgürlüğüne kavuşmuştu bile.

“Kızgın olduğunu biliyorum Esila, ama emin ol ben

kendime daha da kızgınım.

Bu konunun daha fazla uzamasını istemediğim için bir an önce kahvaltılıkları masaya taşıdım ve ben de masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdum. Bu sefer konuyu değiştirip “Okula devam etmek istiyor musun?” diye sordu.

İstiyor muydum? “Evet.”

“Harika. Seni buradaki liseye kaydedebiliriz. Biliyorsun ki haftaya okullar açılıyor.”

“Evet biliyorum.”

Kahvaltımı bitirip bulaşıkları ellerimde yıkadıktan sonra hızlıca yeniden çatı katına çıktım. Burada bulaşık makinesi bile yoktu.

Kapıdan girer girmez yine gözlerimin dolmasına engel olamadım. Bu odada annem vardı. Onun yatağı, onun kitaplığı, onun masası, onun fotoğrafları... Burada annem vardı.

Ama artık ağlamaktan dahi yorulmuştum. Hiçbir şey bana annemi geri getirmiyordu. Odadaki her şey üzerime gelmeye başlayınca yeniden aşağıya indim ve gereksizce büyükanneme haber verme gereksinimi duyarak dışarıya çıktım.

Burada hava Küham’a göre çok daha serin ve rüzgarlıydı. Ormanın etrafında çok geniş bir bisiklet yolu ve koşu pisti vardı. Koşmayı çok severdim. Bir zamanlar... Şimdi ise bunun için yeniden alanım olduğunu fark ettiğimde hiç düşünmeden koşmaya başladım.

Hem koşuyor hem de sol tarafımdaki devasa ormanı inceliyordum. Orman sanki beni davetkar bir biçimde içine çekiyor ben ise gözlerimi ondan ayırmadan koşmaya devam ediyordum.

Ta ki bana hızlıca çarpan bir şeyin ağırlığıyla kendimi yerde bulana kadar...

Devamı 2. sayıda..

GENÇ

FAKTORİYEL

“

**Vatanın bütün
ümidi, genç
nesillerin anlayış ve
enerjisine
bağlanmıştır**

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

”